

Serzeniş Hepimiz Eşitiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Mayıs 2014

Hepimizin yerli yersiz serzenişleri var: Gerek yaşantımızla ilgili gerekse yaşanmışlıklarımızla ilintili...

Diğer yandan kimse ne günah çıkartıyor ne de itirafa yeltenmekte. Pek tabii ki bu sesleniş ya da suskunluk insan olmanın doğal bir uzantısı.

Kimi susarken kimi avaz avaz haykırıyor ve kimi de kalemi ile beyan ediyor aklından ve içinden geçeni. Kim bilir kimler kılıf uyduruyor diğer yandan. Öyle ki farkına bile varmıyor çoğu uydurduğu kılıfın nasıl ört bas etme gayretinde olduğunu bile bile.

Şahsım adına konuşmam gerekirse; herkesin evet herkesin düşüncesine ve değerlerine saygım sonsuz anlamda. Ömrüm boyunca da düstur edinmişimdir bu yegâne birlikteliği: Sevgi ve saygının iç içe geçmiş kombinasyonunu. Öğretilerin ışığında olsun ya da kanıksadıklarım itibariyle insan ve kabullenişleri her zaman itibar edilmesi gereken bir olgudur. Sonuçta her birimiz madem Yaradan'dan birer parçayız O'ndan gelmişiz ve O'na gideceğiz.

Ek olarak sevgi ve saygı birlikteliğini eşitçilik ilkesiyle de kolaylıkla bağdaştırmalıyız. Gerek hayatın özü olması açısından gerekse baz almamız gerektiği doğrultusunda.

Burada bir parantez açmam gerekirse; mana açısından ehemmiyet taşıyan bu üç faktör ne yazık ki çoğunluk tarafından itibar görmemekte. Zira sayısız etken vasıtasıyla seyri değişmekte insan ve davranışı boyutunun.

Önceleri bunun altında yatan en önemli etmenin eğitimle alakalı olduğunu düşünürdüm. Ama ne yazık ki eğitim düzeyinin yetersiz olması tek olgu da değil bunu biçimlendiren.

Taşıdığımız vasıflar ne olursa olsun, bir noktadan sonra işin içine bireysel tutumlar, ön yargılar ve gruplaşma da girip seyrini değiştirmekte insana yönelik bakış açısının.

Sebepler ne olursa olsun; özel ya da genel insana yönelik yaklaşımdan asla ve asla taviz verilmemeli. Zira kendimize olan sevgi, saygı koruyup kollama açısından buna mecburuz. Ve pek tabii ki inancımızı da pekiştirmek açısından.

Yüzyıllar öncesinden nasıl da görmüş insan denen olgunun gerçek yüzünü yüce Mevlana:

“Nice insanlar gördüm, üzerinde elbisesi yok.

Nice elbiseler gördüm içinde insan yok.”

Olaya bu açıdan yaklaşırsak; günümüz koşulları ve yaşam şartları ile nasıl da bire bir örtüştüğünü kolaylıkla görebiliriz.

Karşımızdaki kim olursa olsun; kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı ve her kimse sahip oldukları ya da olmadıkları baz alınsa da sonuç itibariyle hepimiz aynı kefedeyiz.

Ne yazık ki günümüzde ve içinde bulunduğumuz koşullar itibariyle bu düşünce pek rağbet görmemekte. Bırakınız uygulamayı düşüncesi bir kabul görmemekte.

Cinsiyet, yaş faktörleri bir yanda düşünce bazında bile kısıtlıyız kendimizi net olarak ifade etme açısından.

Belli kalıplar, yönelimler, kriterler, maddi yeterlilik ya da yetersizlik ve aklınıza gelebilecek sayısız etmen bizi gruplara ayırıştırır.

Kısaca eşitçilik ilkesine muhalif sayısız insan.

Hele ki yaşam kaygısının çok önünde giden hırs, kapitalizm ve ego tatminine yönelik menfi tutum ve davranışlar sayesinde insanlar arasındaki uçurum git gide daha da açılmakta.

Buna ek olarak bireysel yetersizlikler ya da insanların en zayıf noktalarından da yakalayıp yerden yere vurduk mu seyreyleyin gidişattaki bozukluğu.

Buna bir açılım getirmek gerekirse fiziksel özellikler bile başlı başına bir ayırıştırma kıstası.

Sayısız mefhum var insanı bu ayırırma tabi tutan. Bırakınız görüntüyü yaşadığı basit bir sıkıntı ya da sorun hatta sahip olduğu yoksunluklar bile ayırıştırma başrolde.

Yeri geldi mi emeğe saygının yerle bir edildiği, insaniyetin başka taraflara çekildiği ve maddiyatın da devreye girmesiyle yaşanan koca bir kaos.

Hangi birimiz planlayabiliriz ki kaderimizi. Pek çok seçim bizim haricimizde.

Neyi ne ölçüde belirleyebiliriz ki. Gerek doğuştan gelen özelliklerimiz gerekse mukadderatın ön gördüğü.

Üstelik dümdüz bir yol da değil adımladığımız.

Ve hayatta hiçbir şeyin garantisi de yok ek olarak.

Kâinata her şeye malik olan, göklerin ve yerin tek sahibi Allah.

Buradan yola çıkarsak kimin ne zaman ne olacağı asla belli değil.

Başa dönersek; sahip olduklarımız yeri geldi mi yetersizliklerimiz ve noksanlıklarımız birer mihenk taşı gibi görünmekte çoğunun gözünde.

Ve bir yandan da mücadelemizi sürdürüyoruz hayatta ve ayakta kalmak adına.

Diğer yandan engel olamadığımız gidişat, yaşadıklarımız ve yolumuza taş koyan kimse.

Ve nihayetinde değişime uğrayan kişiliğimiz...

Genelden özele indirirsek; bireysel anlamda pek çok menfi tutumla karşılaşmak da oldukça olası.

Ve farklılıklarımız sebebiyle kendinde yargılama hakkı bulan nicesi.

Tabii ki kimse de böyle bir hakka meşru anlamda vakıf da değil diğer yandan. Ama bu da demek değil ki tutumlarını değiştirecekler.

Sayırsız sıfatla itham edilmekte olası. Basit bir örnek vermek gerekirse; maddi yetersizlik bile bir kıstas olarak kabul görmekte.

Sonsuz imkâna sahip bir çocuk istediği pek çok şeye sahip iken yaşam standartları buna yetmeyen nicesi de var. Sınırsız imkânlarıyla çocuğunu donatan bir aile ve diğer tarafta çocuğuna ayağını soğuktan koruyacak bir ayakkabı alamayan bir diğeri...

Lüks bir evde yaşamını sürdürürken tek göz odada sayısız ferdiyle yaşamaya çalışan bir diğer aile.

Biraz başımızı kaldırıp sağımızı solumuzu hatta uzağımızı incelersek ne çok şey göreceğiz.

Diğer yandan anne ve babasını yitirmiş ve sıcak bir yuva özlemi ile bekleyen binlerce yetim ve öksüz.

Ve evcil hayvanlarını bir çocuk titizliğiyle sahiplenmiş sayısız insan ki sevgiye muhtaç bir çocuğun farkındalığında bile olmadan.

Kim bilir kimler kimleri hangi kıstasla değerlendirep ayrıma tabi tutmakta.

Kıstas nedir sizce ya da hak mı böyle bir ayrıma tabi tutmak insanları. Hepimizin yetersizlikleri ve doğuştan gelen ya da sonrasında edindiğimiz problemleri olabilir.

Zihniyet, düşünce farklılığı, makam, mal, para, mülk birer kıstas mıdır insanca yaşayıp istediğimizi yapıp yapamama açısından?

Dilediğiniz kadar sıfat ekleyebilirsiniz adınızın ya da adların başına: Din, dil, mezhep, ırk, cinsiyet, medeni hal ve ne gelirse aklınıza...

Ya hayalleriniz...

İmkanlar dâhilinde mi gerçekleşir hayaller, söyleyin. Ve söyleyin kimin hakkı vardır bir diğerinin hayallerini engellemeye.

Ne yazık ki günümüz koşullarında hayalleriniz bile çalınabilmekte.

Şimdi gelip nasıl savunabiliriz eşitlik ilkesini. Ama diğer yandan da olması gereken bir mefhum: Herkesin eşit olduğu ya da olması gerektiği olgusu.

İnsana saygı, kişiliğe saygı sonuç itibariyle her birimiz sevilip sayılmayı hak etmiyor muyuz?

Mademki birer parçayız Yaradan'dan kim olursak olalım ya da hangi şartlara sahip olsak da sonuç itibariyle eşitiz O'nun gözünde.

Hac ziyaretine giden hacı adayları tavaf sırasında tek ve aynı model elbise ile yerine getirmiyorlar mı hac vazifelerini?

İstersek dünyanın en zengin, en güzel ya da en yakışıklı insanı olalım ya da makam, mevki sahibi aslında hiçbir farkımız yok birbirimizden her ne kadar kendimizi üstün görsek de.

Peki, neyin nesi bu kavga, nedir bu yakıştırılan sıfatlar ya da kim neyin ispatında?

Kısaca geniş bir perspektifle bakmalıyız hayata, at gözlüğü ile değil.

Sonuç itibariyle bize bahşedilmiş bir hayat var ve bu da Yaradan'ın bize en büyük armağanı.

Ne zaman ki iyi niyet, sevgi ve saygı çerçevesinde hareket edersek bunu getirisi de aynı oranda

olacaktır. En azından manevi boyutta pek çok kazanım elde etmemek hiç de zor değil.

Vicdanımızın sesi, i huzur her Şeye bedel değil mi...

Ve sorgulamalıyız kendimizi sık sık hem de, muhasebesini yapmalıyız günün: Kendimize olan sevgi ve saygı ve taşıdığımız inanç bizi buna mecbur kılmakta zira.

Bıkmadan usanmadan yinelemeliyiz bu sözcükleri: Sevgi, inanç ve azim...

Kısaca sevgi ve saygı çerçevesinde yürütülmesi gereken insan iliŐkileri ve tabii ki hayallerimiz: Ne olursa olsun stelik...

Sevgiyle kalın...

Her Şey gönlünüzce olsun...